

DOPIS VOJÁKA MICHAELA MATCE

Níže uvádíme dopis mladého příslušníka námořní pěchoty jeho matce, který napsal z nemocnice poté, co byl v roce 1950 zraněn během války v Koreji. Dopis se dostal do rukou námořního kaplana otce Waltera Muldyho, který později se zmíněným vojákem i jeho nadřízeným četařem hovořil. Všichni mu potvrdili, že příběh je pravdivý.

Drahá mámo,
neodvážil bych se napsat tento dopisu nikomu jinému než Tobě, protože by tomu stejně nikdo nevěřil. Možná to bude těžké i pro Tebe, ale musím to někomu říct.

Nejdřív Ti musím sdělit, že jsem v nemocnici. Neboj se, slyšíš, neboj se. Byl jsem zraněn, ale jsem v pořádku. Doktor říká, že do měsíce už budu zdrav. Ale to není to, co Ti chci říct.

Pamatuješ, jak jsi mi řekla, když jsem minulý rok vstoupil k mariňákům a odešel, abych se každý den modlil k sv. archandělovi Michaelovi? To jsi mi ani nemusela připomínat. Co si vzpomínám, tak jsem to slyšel pořád. Dokonce jsi mě po něm i pojmenovala. Neustále jsem se tedy modlil ke sv. Michaelovi. Když jsem se dostal do Koreje, tak jsem se modlil ještě víc. Pamatuješ si modlitbu, kterou jsi mě naučila? „*Michaeli, brzy z rána tys nebeských sborů chvála...*“ Dál už to znáš. Tak to jsem se modlil každý den. Někdy za pochodu, občas během odpočinku, ale vždycky před spaním. Dokonce jsem přiměl i některé kamarády, aby se tak modlili.

Jednoho dne jsme se dostali hodně daleko za frontovou linii. Hledali jsme komouše. Byl jsem z té zimy pěkně unavený, od pusy mi šla pára, jako kdybych kouřil doutník. Myslel jsem, že znám všechny kluky z hlídky, ale najednou vedle mě šel mariňák, kterého jsem nikdy předtím neviděl. Byl větší než všichni ostatní mariňáci, co jsem kdy viděl. Měl skoro dva metry a mohutnou postavu. Cítil jsem se bezpečně, když vedle mě šel takový kus chlapa.

A tak jsme se plahočili spolu. Zbytek hlídky se rozptýlil. Abych nějak začal hovor, řekl jsem: „*To je zima, že jo?*“ A začal se smát. Mohli nás každou chvíli zabít a já mluvím o počasí!

Můj společník to podle všeho pochopil. Slyšel jsem, jak se tiše zasmál.

Podíval jsem se na něj: „*Nikdy předtím jsem tě neviděl. Myslel jsem, že znám všechny kluky z party.*“

„*Připojil jsem se na poslední chvíli,*“ odpověděl. „Jmenuju se Michael.“

Překvapeně jsem řekl: „*To je náhoda! Já se jmenuju stejně!*“

„*Já vím,*“ odpověděl a začal odříkávat modlitbu: „*Michaeli, brzy z rána...*“

Byl jsem tak překvapený, že jsem se asi minutu nezmohl na slovo. Odkud zná moje jméno a modlitbu, kterou jsi mě naučila? Pak jsem se pro sebe usmál, každý kluk z party mě přeci zná! Copak jsem je, když chtěli, tuhle modlitbu neučil? Proto mi dokonce občas říkali sv. Michael.

Chvíli nikdo z nás nemluvil, a pak prolomil mlčení on.

„*Vypadá to, že nás čekají nějaké potíže.*“

Musel být ve skvělé kondici, protože když dýchal, neviděl jsem jeho dech. Ten můj se valil ve velkých chuchvalcích. Z jeho tváře zmizel úsměv. Čekají nás potíže..., pomyslel jsme si, to není žádné překvapení, když všude kolem nás jsou komouši.

Začaly padat velké sněhové vločky. Za chvíli byla celá krajina pokrytá sněhem, a já pochodoval hustou, bílou, lepkavou mlhou. Můj společník někam zmizel.

„*Michaeli!*“ zavolal jsem celý neklidný. Ucítíl jsem jeho ruku na svém rameni a uslyšel jeho pevný hlas: „*To brzy přejde.*“

Jeho předpověď se naplnila. Za pár minut přestalo sněžit stejně rychle, jako začalo. Slunce zářilo na obloze jako velký kotouč. Ohlédl jsem se zpět po zbytku hlídky. Nikdo nebyl na dohled. V té sněhové bouři jsme je všechny ztratili.

Podíval jsem se dopředu na svah, kam jsme stoupali. Srdce se mi, mami, zastavilo. Bylo jich tam sedm, sedm komoušů ve vatových kalhotách a bundách, s těmi jejich legračními klobouky. Až na to, že teď na nich nebylo nic legračního. Mířilo na nás sedm pušek.

„*Michaeli, k zemi!*“ zakřičel jsem a vrhnul se na zmrzlou zem. Slyšel jsem, jak pušky vystřelily skoro jako jedna. Slyšel jsem kulky. A Michael pořád stál.

Mami, ty chlapi nemohli minout, ne na tuhle vzdálenost. Čekal jsem, že ho rozstřílejí doslova na cucky, ale on stál, ani se nesnažil střílet. Byl ztuhlý strachem. To se, mami, občas stává i těm nejstatečnějším. Byl jako pták uhranutý hadem. To jsem si aspoň tenkrát myslel. Vyskočil jsem, abych ho strhl dolů, a v tu chvíli mě dostali. Ucítil jsem najednou oheň v prsou. Často jsem přemýšlel, jaké to asi je být střelen. Teď už to vím.

Vzpomínám si, jak mě zachytily pevné paže a položily mě něžně na sněhový polštář. Otevřel jsem oči, můj poslední pohled. Myslel jsem, že umírám. Možná, že jsem byl dokonce i mrtvý. Pamatuji si, že jsem si tenkrát pomyslel: „*No, není to tak špatné.*“

Možná jsem hleděl do slunce. Možná jsem byl v šoku, ale zdálo se mi, že vidím Michaela, jak opět vzpřímeně stojí, jenomže tentokrát z jeho tváře vyzařovala strašná nádhera.

Viděl jsem, a možná to bylo slunce v mých očích, ale zdálo se mi, že se změnil. Vyrostl, jeho paže se široce rozpráhly, snad to byl zas padající sníh, ale obklopovala ho zář, jako kdyby měl andělská křídla. V ruce držel meč. Meč, který se leskl miliony světél.

To je poslední věc, kterou si pamatuji, než mě ostatní našli. Nevím, kolik času uplynulo. Chvillemi jsem nevnímal žádnou bolest ani zimnici. Vzpomínám si, jak jsem jim vyprávěl o nepříteli před námi.

„*Kde je Michael?*“ zeptal jsem se. Viděl jsem, jak se na sebe podívali.
„*Kde je kdo?*“ zeptal se jeden.

„*Michael, ten velký mariňák, se kterým jsem šel, než nás zasáhla sněhová bouře.*“

„*Chlapče,*“ odpověděl četař, „*s nikým jsi nešel. Celou dobu jsem tě pozoroval. Vzdálil ses příliš daleko. Právě jsem se tě chystal zavolat, když jsi mi zmizel ve sněhu.*“

Udiveně na mě pohlédl: „*Jaks to, chlapče, dokázal?*“

„*Co?*“ zeptal jsem se trochu naštvaně navzdory svému zranění. „*Ten mariňák Michael a já jsme právě...*“

„*Synu,*“ řekl četař přívětivě, „*tuhle partu jsem vybral osobně a žádný jiný Michael v ní není. Jsi tady jediný Mike.*“

Na chvíli se odmlčel. „*Jen mi řekni, jaks to udělal, chlapče. Slyšeli jsme výstřely, ale nikdo z nich nebyl zastřelen tvojí zbraní. V těch sedmi tělech tamhle na kopci není ani kousek olova.*“

Nic jsem na to neodpověděl. Co jsem měl taky říct? Jenom jsem na něho civěl s otevřenou pusou.

Pak mi četař tiše řekl: „*Chlapče, každý z těch sedmi komoušů zemřel ránou mečem.*“

To je všechno, co jsem Ti chtěl, mami, říct. Jak jsem psal, možná to bylo sluncem, možná zimou nebo bolestí, ale přesně takhle se to stalo.

S láskou
Michael

Převzato z militaryfamiliespray.com.

Přeložila Lucie Hailandová.

© Te Deum 2011

Zdroj:

http://www.tedeum.cz/1_2011/vojak_michael_dopis_012011.htm